

Litt livshistore -

Forts. fra side 5.

det var selvtenkende, åpne personer med sine meningers mot og klar forståelse av det som var et menneske verdig. Det var nasjonale karer, oppdradd under arbeidets ansvar i slektledd på sine gårder. Dette var «lands-svikere» i Norge i dag, den beste og mest selvstendige manndom jeg noensinde har møtt og som jeg nå skulle dele skjebne med. Jeg var stolt!

Dette var andre karer enn jeg ofte tidligere hadde møtt og arbeidet sammen med. Jeg vil i denne forbindelse ikke unnlate å fortelle en historie fra Stortinget. Vi hadde nettopp votert over et forslag fra Bondepartiet — et helt upolitisk forslag, som ville utjevne en viss urettferdighet og gi hvert et individ utover bygde- ne likestilling. Min sidemann, en arbeiderpartimann av de «kon-disjonerte» og representant fra landet stemte imot. Jeg så på ham med forferdelse: «Hva f. . gjør De. Stemte imot til tross for at De vet at hver sjel i Deres distrikt ville ha nytte av det.»

«Ja, ka f. . skulle eg gjera. Det var jo vedteke på gruppe-møte i går kveld at vi skulle stemme imot.»

Det var motet og selvstendig-heten i Norges Storting. «Demo-kratiets velsignelse», som det er kalt. Nei takke meg til den selv-stendighet og det mot og den ærlighet jeg møtte i konsentra-sjonsleiren «Trabu» ved Lillie-hammer. Døm selv.

Hele den forfølgelse som makt-haverne har satt i gang er dik-tert av hevn og atter hevn. Det hele er den rene konstruksjon. Vår samvittighet er så god, og det er den som har reddet oss under hele forfølgelsen.

De ville skape en pariakaste av oss. Det skal ikke gå. Vi skal bli som de «siste dagers hellige», en fast urokkelig klippe for sann-het og rett!

Og som tiden har gått, og de bortgjemte kjennsgjerninger er sivet ut, historiske fakta med dato og ordlyd, er vi bare blitt mere og mere styrket i at vi har ære og heder av våre handlinger. Vi øyner intet grunnlag for den-ne hevnsens propaganda som har synkverket så mange, og vi ser kun med medlidenhet hen til slike opprop, som jeg så forleden fra Kirke- og undervisnings-departementet — — når NS-lærere atter skal bli innsatt i sine stillinger, komme i arbeide. De skal angre og vende tilbake! Herregud!

Et liknende opprop har Bonde-lagets tillitsmenn sendt ut, de som lever i byluftens smittende byråkratisme, og nærmest har glemt sitt eget opphav, og nå går i hardkorn med forfølgelsens ånd.

Jeg skammet meg som bonde og følte stolthetsåndens neder-

Den revolusjonære.

Av Stein Sture

Jeg si'r meg løs fra alle bånd som binder, fra slekt og samfund og fra kirkens tvang. Jeg søker frihet, søker den og vinner og føler meg som vinløvkranset i min unge sang. Så altfor lenge har jeg gått og sukket og følt meg naglet til et kors på jord, jeg bøyet av såsnart som noen mukket og var en spinkel stemme i det store kor. Jeg var så knuget av hver fordoms lenke, at hverdagsslit ble alt jeg kunne nå. Jeg våget ikke fritt og uforstilt å tenke og mørkt og trist var alt jeg for meg så.

Tilslutt så kom et uvær brakende imot oss: den søvning dømmesyke, fattigslike flokk. Den siste rest av tro og tankeflukt forlot oss. Det ble panikk. Da fikk jeg evig nok.

Jeg gikk mot stormen og mot folkeflokken, jeg ville redde viljen og min egen rett. Mens andre la sitt hode viljeløst på blokken, så tok jeg kampen opp med ærlig mannevett. De fleste stakk om hjørnet for å vente på hjelp derute fra på trellefolkets vis. De høstet gull, javel, og rentesrente, men det var viljens store livsforlis.

Da stormen ga seg, var jeg ribbet, ranet, men hadde reddet æren for meg selv. De andre flirtet villt om hjelperne og flonet og glemte da de satt på båtens hvelv. De hånet meg og stenet meg og roste hver eneste som hadde søkt i ly. De hadde seiret, sa de, og det oste av heltesnakk i hver en bygd og by.

Jaja, slik går det når en ikke regner i ører sine meninger og mål. Men skam få den som under byrden segner og lar seg døyve av de etterklokkes skral.

Og derfor har jeg sagt meg løs og søker veier bort fra den grå og dømmesyke kreds. Min tross — den er det eneste jeg eier, men jeg er fri og er med det tilfreds. Hvor ferden går, det aner jeg jo ikke, men den får gå, hvorhen den kan og vil, for jeg er fri. Hvert sår kan jeg jo slikke og føle pulsen banke: Jeg er til!

Og selvom flokken hujer bortpå veien og håner meg som ensom drar avsted, så ser jeg lysning av det nye bakom heien. Det gir meg styrke, tro og sjelefred —

lag.

Nylig har det politiske Bonde-parti hatt sitt landsmøte. Var det den samme servile ånd også her?

— — Den som følger dette opprop — forkleinet sin bror, fordi han fulgte det største bud i sitt liv: SAMVITTIGHETEN!

Omtrent alle de karer jeg i dag har nevnt fra fangeleiren var av bondeætt, og fått sin oppdra-gelse og sitt mot, under den ånd og tro den norske bondesamling fikk sin dåp. Jeg var selv med. HEVN. Her tales om hevn. Hva har de å hevne, slik at Norge ble det ulykkeligste land da okkupasjonen var slutt — i stedet for det lykkeligste?

HEVN. Hvilken hevn? Er det over at departementene ble styrt av norske menn og at kommune-ne ikke ble overgitt til tysk ledel-

se? At de kom hjem til et land, hvor hjulene var i gang! Ville de heller ha møtt kaos og all ledelse i tyske hender — som en okkupasjon fra alle hold ville ha gitt. Eller skulle vi alle flykte ut av landet?

HEVN. At vi fikk betalt de bunnløse gjeldsforpliktelser den «demokratiske velsignelse» hadde brakt de fleste kommuner!

HEVN. At vi brakte en viss good will inn likeoverfor den all-mektige okkupasjonsmakt og fikk korn og annen mat inn i landet.

HEVN. Fordi vi så den kom-munistiske fare fra øst og stilte oss frivillig i kamp mot denne — en fare så stor, at i dag må Vestmaktene gå sammen i kon-solidert styrke for å verne vår kultur og frihet.

Nei, aldri har en forfølgelse

Ukens

Perspektiv Heia, heia!

Utenriksminister Halvard Lange fikk det sterkeste bifallet av alle de statsmenn som undertegnet Atlan-terhavspakten, melder Expressen fra Washington. Det var i det hele tatt lett å merke at Norge var urvan-lig populært fordi det så fast tok de militære og politiske konsekven-sene av sin samhörighet med vest-demokratiene.

Hele det høytidelige selskapet av kongressrepresentanter, diplomater og andre ga sin fulle sympati og forståelse til det eneste land av signa-turmaktene som har felles grense med Sovjet-Samveldet.

Etter denne pressemelding har Nor-ge takket være den internasjonale heia gjeng i Washington, scoret for første gang på A-paktens bølgeblå bane.

Og gleden over at Norge var med var stor blant alle — også blant de innfødte.

Det gir uanede perspektiver.

Alle later til å tro på krig med Sov-jet-Samveldet før eller siden. Skul-le denne katastrofe virkelig komme, da er resultatet gift. Norge får ta den første støytten. Landet vil bli okkupert av russerne kanskje allerede før kon-gressen i Amerika har rukket å ta beslutning om å gå til krig.

Vi er det eneste Atlanterhavs-land som har felles grense med Sovjet-Samveldet.

Det var altså bakgrunnen for den store glede i Washington og for hyl-desten til Norge.

Vi skal være kanonfede i første om-gang for russerne.

Senere vil vestmaktene gjøre inva-sjon og forsøke å jage russerne hjem igjen.

Hvordan Norge vil se ut etter annen omgang, om det noensinne ble flere omganger, har Lange kanskje ikke tenkt på.

Men mens freden varer, kan vi teste med de store, skryte av hverandre, og innbille oss at vi er en stormakt.

Det er visst lenge siden de norske storpolitikere leste Ibsens «Per Gynt». Schjovola.

blitt satt i gang mot uskyldige mennesker med større urett — enn den som fremdeles pågår. Den minner sterkt om middel-alderens mørkeste periode — de mørke dystre kapper i de dystre ubønnhørlige lokaler.

I DAG skal du dømmes, — i dag skal du bli «landssviker», fordi du fulgte deg selv i din samvittighet.

Men kommer du tilbake som «angrende synder», skal din synd være deg tilgitt! Og mange stak-karer, de mest ulykkelige, de med familie, må bøye sine kne og motta nåden.

DEN SISTE FORM FOE TOMMESKRUEN!

Erling Bjørnson.

Trykt i Nordnorspostens Trykkeri.